Predikan 2

Skapad till Guds avbild

Maria andades häftigt. Hade hon hört rätt? Vad hade ängeln sagt? Skulle hon bära inom sig Guds egen son? Skulle Gud själv bli till människa, i henne? Ja, det var sant. Gud själv skulle inkarneras och bli till människa, inom henne. Ett heligt liv hade börjat växa inom henne.

Bara en kvinna har burit Guds egen son inom sig. Men varje gravid kvinna bär ett liv skapat för att vara helgat och avskilt för Gud. Ett liv skapat till Guds egen avbild. En människa med ett unikt värde alltifrån befruktningen intill livets sista andetag. Detta unika och okränkbara värde är inte baserat på vad en människan åstadkommer, hennes ålder eller hälsotillstånd, fysiskt eller psykiskt. Detta värde är grundat enbart på att hon är just människa - skapad till Guds avbild med sitt värde grundat just i Skaparen själv.

I sitt ord, sin lag och sina budord beskyddar och inskärper Gud människans värde. Han presenterar sig som de faderlösas fader och änkornas försvarare, en Gud för den svage och utsatte. Han identifierar sig så innerligt med människan att han fastslår att det vi gör för en av dessa *”mina minsta”* det gör vi mot Mästaren själv (Matt 25:40). Ja, så till den grad ser och berörs Gud av människan att han ger henne sin ende son för att ge henne liv. Så hög och oersättlig ser han den lilla människan. Vad kan väl vi då göra annat än att bejaka detta ställningstagande som vår Mästare och Herre har?

I bibeln benämns Gud som *”Seendets Gud”* (1 Mos 16:13) och den förkastade Hagar (med sin lilla ifrågasatte son) konstaterar förundrat i sin ökennöd att hon fått möta *”honom som ser mig”*. Genom historien har profeter, psalmister och andra Guds tjänare vetat att Gud har sett dem redan i moderlivet och haft sin hand på dem från allra första början. I Psalm 139: 15 skriver David om att Guds ögon *”såg mig, när jag ännu knappast var formad”*. Jeremia, Jesaja och Paulus (och många andra) visste att Gud utvalde dem i moderlivet (Jer 1:5, Jes 49:1, Gal. 1:15). Om Johannes står det att han blev uppfylld av den helige ande redan i moderlivet (Luk. 1:15). Gud är en gud som ser och kallar. Han ser varje människa, även den mest osynlige, den mest svage, den minste och mest oönskade.

Artiklen fortsätter på nästa sida >>

– Vem är då vår tids faderlösa? Vilka är våra änkor? Kan det vara så att den övergivna kvinnan som känner sig pressad till en abort är en av vår tids änkor och det lilla oönskade liv som växer inom henne, den faderlösa? Som kyrka bör vi försvara deras rätt och stödja deras sak.

Det femte budet utmanar oss att inte kränka någons liv, därför att livet är en gåva från Gud. Att följa budet kan innebära att behöva gå emot strömmen - att våga följa sin inre röst. Denna rätt att följa sitt samvetes röst är något som borde vara en självklar rätt i ett demokratiskt samhälle. Så är det inte i Sverige idag, trots att var och en enligt Europakonventionens artikel 9 har rätt till samvetsfrihet. Barnmorskor som inte vill medverka vid aborter måste antingen välja ett annat yrke, pendla till Norge eller flytta utomlands. Detta kan vi som kyrka inte stillatigande acceptera!

Gud har lagt evigheten i varje människas hjärta. Han har gett oss ett samvete. Ett samvete som skaver när hans bud överträds, men även ett samvete som kan förhärdas och svalna. Det är ett samvete vi ska vara rädda om, en hjärtats röst att beskydda och bevara. Som församling och som kyrka behöver vi stå upp för rätten att *”lyda Gud mer än människor”* (Apg 5:29), att följa den stilla hjärtats röst, mitt i åsiktsbruset och mitt i kampen om människan.

Människan är kallad att vara förvaltare av livet. Kyrkan består av enskilda människor som valt att följa Jesus Kristus, som själv gav sitt liv för att ge liv, och därför är kyrkan den profetiska rösten som påminner människan om detta uppdrag. Kyrkan är förvaltare och försvarare av livet, gudsordet och sanningen, en beskyddare av människovärdet. När livet hotas måste kyrkan våga tala och agera för livet. Men det kan endast ske om församlingen har enskilda människor som tillsammans blir en profetisk skara människor som med sina liv vågar stå upp för godhet, sanning och rätt. En skara som vittnar om det som väntar – om Gudsriket - där inget mörker finns och där döden inte mer är (Upp 21:4, 23).

Det hade bara gått några dagar sedan ängelns ord kom till Maria. Hon klev in över sin släkting Elisabeths tröskel. Vad skulle ske? Hur skulle hon förklara sig? Hon var ju gravid men allt var så tidigt och hon kunde bli ifrågasatt, ja rent av hotad till livet. Frågorna var många, men inom henne hörde hon ängelns röst *”Frukta inte, Maria.”* Hon hann inte mer än att hälsa på sin släkting Elisabeth, som också var gravid men i 12:e veckan, innan Elisabeth ropade av glädje. Den tre månader gamla Johannes spratt (på en himmelsk ingivelse) till av glädje inom henne, och full av Andens inspiration och lycka över det liv som spirade inom Maria ropade Elisabeth med hög röst:

"Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt! Men varför händer detta mig, att min Herres mor kommer till mig? Se, när ljudet av din hälsning nådde mina öron, spratt barnet till i mig av glädje. Och salig är du som trodde, ty det som Herren har sagt till dig skall gå i uppfyllelse." (Luk 1:39-45)

Må vi möta varje litet barn med samma välkomnande glädje!

”Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Och den som tar emot mig, han tar inte emot mig, utan den som har sänt mig.” Mark 9:37

Denna text är ursprungligen författad av Sten-Gunnar Hedin, men har senare reviderats.